

כבוד הנשיא , שר הביטחון , הרמטכ"ל , מאיר עמית הבלתי נשכח אורחים יקרים.

אני ניצב בפניכם היום ביום היסטורי עבורנו על דעת חברי מרסל ניניו ומאיר זעפרן יבדלו לחיים ארוכים ובשליחות משפחותיהם של חברי הקרובים פיליפ נתנסון וויקטור לוי זכרונם לברכה ועולי הגרדום משה מרזוק ושמואל אזר השם יקום דמם ובשם הומקס בינט זכרונם לברכה שקיפח את חייו במו ידיו במלחמה החשאית למען העם והמדינה בארץ האויב שבה פעלנו גם אנחנו ואומר לכם מילה אחת "תודה".

צר לי שעלי לומר מילה חמה זו באיחור של יובל שנים, שנות סבל וייסורים גופניים ונפשיים שעברו על חברי ועלי ועל קרובי משפחותינו ומשפחותיהם של אלה שחיהם נקטעו בתחילת דרך החתחתים. לאורך כל השנים שמרנו על שתיקה כמעט מוחלטת, חרקנו את שינינו והבלגנו למרות העוול הגדול שנגרם לנו גם בשוגג ועל הפגיעה בנו במזיד.

בשנים הראשונות לבואנו ארצה הבלגנו בגלל סיבות ביטחוניות ומדיניות. חשבנו לתומנו שכאשר יתפזר הערפל ויתבהרו העובדות לאשורן תמצא המדינה לנכון להביע לנו בפומבי לא רק את תודתה אלא תפרסם בהבלטה שלא פעלנו על דעת עצמנו כחבורה של פורקי עול, חלילה, כפי שנאמר אלא היינו חיילים בשירות סדיר בצה"ל וקיבלנו הכשרה מקצועית בישראל לפני שחזרנו פעם נוספת אל ארץ האויב לביצוע המשימות שהוטלו עלינו.

מעולם לא ביצענו משימה פרטיזנית על דעת עצמנו כפי שטוענים אלה שמבקשים לנקות את מצפונם. חשבנו לתומנו שהמדינה תתקן את המעוות לא רק למען אלה שנותרו בחיים אלא גם למען הדורות הבאים.

חשבנו גם שהענקת דרגות הקצונה שלנו תהיה פומבית כדי שאזרחי המדינה ידעו כי אנחנו קצינים בצה"ל על כל המשתמע מכך.

לצערנו לא זכינו להכרה הציבורית הזו עד היום. חברנו היקרים פיליפ וויקטור שהסתלקו לעולמם ממחלה זיהומית שלקו בה בכלא לא זכו להגיע ליום הזה.

משה שמואל ומקס שנפלו על משמרתם החשאית לא זכו לדרוך מחדש על אדמת המולדת שבשמה פעלו. חברינו היקרים הותירו לנו צוואה לא לשקוט ולא לנוח עד שהמדינה תעניק לכולנו הכרה ממלכתית. היום, כאשר הצוואה מתממשת אנו יודעים שלא די שנקבל ממך כבוד הנשיא תעודות הוקרה אנחנו מבקשים שתמצא הדרך לשבץ במסגרת תכניות הלימודים בבתי הספר את הגרסה האמיתית לשליחות העלומה שלנו ללא כחל וסרק ללא טיוח וללא נימה פוליטית זו או אחרת. אנו מצפים לכך שצה"ל ישבץ את הקורות אותנו במסגרת מורשת המודיעין.

איני יכול במעמד ממלכתי מרגש זה שלא להוות מעומק הלב בפעם המי יודע כמה בשמם של חברי החיים ואלה שהסתלקו לעולמם למאיר עמית אדם מופלא ועתיר זכויות במדינה ובעיקר בעל רגש אנושי שלא חסך כל מאמץ על מנת לקצר את תקופת סבלנו ולהביאנו לישראל והיה מוכן לשלם על כך מחיר אישי. לא נשכח לו זאת עד יומנו האחרון.

ולבסוף כבוד הנשיא אנו רוצים להודות לך אישית על שמצאת לנכון להעניק לנו את האות המביע את תודת האומה, האות שייחלנו לקבלו שנים כה רבות.

אנו מודים גם לשר הביטחון הרמטכ"ל שלישי הנשיא תת אלוף שמעון חפץ ואישים נוספים שסייעו לנו בדרך זו או אחרת ונוטלים חלק באירוע מרשים זה.

תודה מיוחדת לחברנו העיתונאי אריה אבני המלווה אתנו לאורך כל השנים שעמל ללא לאות כדי שנגיע למעמד זה.

יעמדו כולם על הברכה.